

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 9. S. Martini Papæ exilium & obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

vina diversi generis, non solum ei, sed etiam comitibus præbentur. Exinde judica, quo cultu Episcopus, si veniat, sit excipiendus.

Sæculum VII
A. C. 654.

Demosthenes: Relatum est ad nos, quod Pirrbus ad conscribendum hunc Libellum coactus fuerit, injecti fuerint viro compedes, & plurima mala illata. Papa: Nihil tale factum. Habetis Constantinopoli multos viros, tunc temporis Romæ versatos, & scientes, quid ibi actum sit, nisi forte metu verum fateri prohibeantur. Habetis inter alios Platonem Patricium, qui Exarchus tunc fuit, & delegatos ad Pirrbum misit. Sed quid opus est tot interrogationibus? tenetis me, facite mihi, quod lubuerit. Etiam si frustatim corpus meum mutilaveritis, sicut Præfecto præcepistis, cum Ecclesia Constantinopolitana non communico. De Pirrbi Episcopatu deliberatis, toties depositi & anathematizati?

Demosthenes, & qui cum ipso venerant, mirati constantiam Pontificis, omnibus ejus Responsis in charta adnotatis, discesserunt.

§. IX.

S. Martini Papæ Exilium, & obitus.

Itaque S. Martinus Papa in carcere Diomedis

N 5

medis

Sæculum VII medis fuit octoginta quinque diebus, id
A.C. 655. est mensibus ferme tribus. His, si tres
 menses, quibus in priore carcere fuit,
 jungantur, dispicimus, ejusdem captivi-
 tatem per menses ferme sex durasse,
 nempe a decimo septimo Sept. usque ad
 decimum Martii. Tunc vero Sagole-
 vus Notarius venit ad Papam dicens:
*Mandatum mihi est, ut te in domum
 meam transferam, & post biduum, illo,
 quo Præfectus ærario jusserit, mittam.*
 Quæsit Papa, quo deducendus esset.
 Sed istud Sagolevus noluit dicere, nec
 permittere, ut in illo carcere maneret,
 donec in exilium deportaretur. Sub
 vesperam Papa illis, qui apud se erant,
 dixit: *Venite, fratres mei! alter alteri
 valedicamus, nam statim mihi hinc mi-
 grandum erit.* Tum, postquam singuli
 semel bibissent, Pontifex ad quemdam
 ex adstantibus, sibi carissimum, dixit:
Veni, frater mi! da mihi osculum pacis!
 Et illo, cum jam prius amaro esset ani-
 mo, flebiliter exclamante, ceteri quo-
 que in tristes ejulatus proruperunt.
 S. Papa hilari vultu eos intuitus, animi
 imbecillitatem vituperavit, & proxime
 adstantis capiti dextra imposita subridens
 dixit: *Bonus est iste discessus, frater mi!
 & mihi prodest. Cur ergo contristaris?
 imo magis oporteret, hanc sortem mihi
 gratulari.* Ille respondit: *Deum testor!*

JESU

ſeſu Chriſti Serve! ob maximam, quæ tibi paratur, gloriam lætor; ſed tot aliorum hominum ruina affligor. Ergo cum omnes Pontifici vale ultimum diſſent, receſſerunt. Illico adest Notarius, qui eum in ædes ſuas deduxit, & in vulgus ſparſum, Papam in Cheroneſum, locum exilii ſui, deferri.

Verum iſtud erat, nam in Cœna Domini, quæ hoc anno 655. in diem vi- geſimum Martii incidebat, clam navi im- poſitus, poſtquam in diverſa loca diver- tiſſet, in Cheroneſum 15. Maji appulit. Id diſpicimus ex ipſius Episto- la ad aliquem amicorum cariſſimum Conſtanti- nopolim data, in qua etiam dicit: *Hu- jus Epistolæ lator uno mense ſerius quam nos, Byzantio in Cheroneſum pervenit. Lætus eram de ejus adventu, quod ſpe- rarem, Roma accipere aliqua, mihi ad vitam ſuſtentandam miſſa. Quæſivi ex eo, & audiens, quod nihil attuliſſet, mi- ratus id quidem ſum, ſed Deum laudavi, qui ærumnas noſtras, prout Divinæ ſuæ Voluntati placet, vel auget, vel minuit. Certe maxima eſt in hac Regione fames & annonæ penuria. Panem centies in die nominari audio, ſed nullum video; niſi ex Italia vel Ponto ſubſidium nobis adve- niat, absolute impoſſibile eſt, ut hic vi- tam ſuſtenteinus, nihil enim annonæ in hoc loco reperiri poteſt. Si igitur inde*
frumen-

Ep. 16.

Sæculum VII
A. C. 655.

Sæculum VII *frumentum, vinum, oleum, vel quid-*
 A. C. 655. *quam aliud nobis advebatur, illud celeri-*
ter, ut poteris, ad nos huc mitte. Non
arbitror, me tam male meritum fuisse
de Sanctis, qui Romæ sunt, aut de Cleri-
cis; cur ergo in me adjuvando tam lenti
sunt? Cur Domini præceptum conte-
mnunt? Si S. Petrus ibi peregrinos &
exteros laute pascit, quid de nobis dicam,
qui ejus Domestici sumus, qui ei saltem
brevi tempore servivimus, & nunc in du-
rissimo exilio, tantisque ærumnis versa-
mur? Aliqua speciatim tibi indicavi,
quæ exinde emi possunt; rogo te, ut illa
ad me mittas, ea, qua soles, diligentia;
omnibus quippe destituor, & frequentis-
simis morbis absumor.

Ep. 7.

Commem.

p. 75.

S. Martinus
in Cherfo-
neso.

In alia Epistola mense Sept. data di-
 cit: *Non solum a toto orbe reliquo divi-*
dimur, sed etiam vita privamur. Hujus
Regionis Indigenæ Gentiles sunt, &
qui aliunde adveniunt, mores humanos de-
discunt. Nulla hic Charitas, & ne qui-
dem commiserationis affectus naturæ in-
ditus, & alias etiam in barbaris menti-
bus reperiri solitus. Nihil habemus, nisi
quod ab exteris advebitur, qui veniunt,
ut scaphas suas sale onerent; & aliud ni-
hil emere potui, quam unum modium fru-
menti quatuor solidis aureis. Miror du-
ritiam illorum, quos olim inter notos re-
cessui, miror, inquam, quod mei usque
 adeo

adeo oblivisci potuerint, ut ne quidem an
 adhuc in vivis degam, scire cupiant. At
 multo magis animi asperitatem in illis
 obstupesco, qui Ecclesiae S. Petri mem-
 bra sunt, qui abjiciunt curam vivi ad
 suam Congregationem pertinentis. Si
 illa Ecclesia pecuniis caret, at, Deo sint
 laudes! non deest frumentum, vinum &
 commeatus ceteri, ita ut nobis auxilium,
 saltem exiguum, praestare potuissent.
 Qua conscientia coram Tribunali Jesu
 Christi comparebimus, homines, omnes ex
 eodem luto facti? Quis timor omnes in-
 vasit, ita ut Dei Praecepta adimplere pro-
 hibebantur? Vel ego hostis totius Ecclesiae,
 praesertim illorum Clericorum fui? Ni-
 bilominus Deum precor per S. Petri Suf-
 fragia, ut eos, & praecipue Pastorem, (*)
 qui bodie praest (scilicet Eugenium Pa-
 pam) in Fide Orthodoxa firmos conser-
 vet. Miserrimum vero hoc corpusculum
 Deo curae erit; nam prope est Dominus; Philip. 4. 6.
 quid me sollicitum teneat? Spero me ejus
 Misericordia hunc cursum brevissime con-
 summaturum.

S. Martinus Papa spe sua frustratus
 non est, quippe in Festo S. Euphemiae,
 decimo sexto mensis Septembris, Indi-
 ctione decima quarta, anno 655. migra-
 vit

(*) Hic S. Papa Martinus Eugenium, Legiti-
 mum Pontificem, agnoscere videtur.

Sæculum VII vit e corpore, (*) cum S. Sedem, ab Or.
A. C. 655. dinatione sua usque ad diem obitus an-

*Anast. in
Mart.*

nis sex, mense uno, & diebus viginti
sex tenuisset. Duabus Ordinationibus
mense Dec. creavit Presbyteros unde-
cim, Diaconos quinque, & alias Episco-
pos triginta tres. Sepultus est in Eccle-
sia Virginis uno stadio a Civitate Cher-
sona, & exinde magna populi multitu-
do ad ejus tumulum confluit. S. Mar-

Ep. Greg. II tinus in Ecclesia Græca inter Confesso-
to. 7. conc. p. 7 res 14. Aprilis, & in Ecclesia Latina in-
Mart. Rom. ter Martyres 12. Nov. honoratur. Ejus
12. Nov. Reliquiæ posteriore tempore Romam
translatæ, & in Ecclesiam diu ante S. Mar-
tino Turonensi dedicatam depositæ di-
cuntur.

§. X.

(*) De Epistola S. Martini ad S. Amandum
in Palatio hæc leguntur: *Scriptit etiam ad Gal-
los & ad Amandum, qui pravos mores Eccle-
siasticorum pertæsus, cum vacationem ab Epis-
copatu per litteras a Martino postulasset; ne-
gavit Martinus, & illum ad reformandam Ec-
clesiasticam Disciplinam admonuit, ut Presby-
teros ac Diaconos graviter peccantes a gradu suo
deponat, quod si respuerint; eos quidem ab-
solvat, sed nunquam gradibus restituat, vel Di-
gnitatibus. Hinc Centuriatorum patet calu-
mnia, ut Novatianæ Hæreseos Sectatorem accu-
santium Martinum, quod dandam veniam la-
psum negaverit pœnitentibus. Non enim veniam
negavit, sed Honorum restitutionem.*